

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

V. Quinam sint effectus huius Sacramenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Obiicies, in variis scripturæ locis dici solum Deum remittere peccata, delere iniquitates.

Respondet S. Doctor supra, iis locis nihil aliud significari, quam Dei solius esse tanquam causæ principalis propriam auctoritatem peccata remittere; quod non impedit quin sacerdotes eiusdem Dei nomine peccata remittant per modum causæ ministerialis seu instrumentalis.

SECTIO V.

Quinam sint effectus huius Sacramenti.

PRIMVS Sacramenti Pœnitentiæ effectus, est remissio omnium, & quorumcunque peccatorum mortalium post susceptionem Baptismi commissorum quantumcunque gravia sunt & enormia; cum potestas peccata remittendi à Christo Domino collata Sacerdotibus S. Ioh. 20. ad omnia peccata, nullo profus excepto, se extendat & hoc definitum habetur in Concilio Later. sub Innocentio III. cap. *Firmiter* extra de summa Trinit. ubi sine ulla exceptione aut restrictione dicitur, peccatum quodcumque post Baptismi susceptionem commissum posse per Pœnitentiam reparari.

Obiicies Christum Dominum S. Matth. 12. & S. Marc. 16. declarasse peccatum in Spiritum sanctum neque in hoc sæculo remitti neque in futuro.

Resp. 1. per peccatum in Spiritum sanctum intelligi à S. Aug. Ser. 11. de verb. Dom. & Epist. 50. ad Bonifacium peccatum finalis impenitentia, quod certum est nunquam remitti; cum post illud commissum peccator sit extra statum viæ, nec proinde sit amplius pœnitentiæ aut absolutionis capax.

Resp. 2. alios SS. Patres per peccatum in Spiritum sanctum intellexisse peccatum illud, quo quis veritatem aliquam à Deo revelatam, & ut sic cognitam, ex certa malitia impugnat, Ita SS. Athanas. Chrys. Basil. Ambros. Hieron. & alii

alii apud Bellarm. lib. 2. de Pœn. c. 16. Dicitur autem irremissibile, non quod absolute remitti non possit, si peccator verè de illo pœniteat, illudque clavibus Ecclesiæ subiciat; sed quia ordinariè, & ut plurimum, qui tale peccatum commisit, de illo ob propria voluntatis perversitatem non pœnitent, nec proinde illius remissionem accipit; sicut alia peccata citatis locis dicuntur remitti, non quod semper de facto remittantur (cùm multi de illis non pœniteant) sed quia ut plurimum & ordinariè pœnitentibus spondentur.

Secundus huius Sacramenti effectus, est remissio peccatorum venialium, quæ sicut quisque potest pie & salubriter in confessione declarare, ita de illis quoque remissionem virtute illius Sacramenti consequi posse certum est, ut ex antè dictis patet.

Est autem difficultas inter Theologos, qua ratione peccata illa in Sacramento Pœnitentiæ remittantur. Omissis variis super hac re sententiis (quas instituti nostri non est hic fufius explicare) probabilissimè loqui videntur ij, qui asserunt, hanc peccatorum venialium remissionem in Sacramento Pœnitentiæ fieri per gratiam sanctificantem, per hoc Sacramentum ex opere operato productam, non solum secundum se præcisè consideratam, sed præsertim ut datam intuitu prævia de illis attritionis, qua ratione formalem cum illis peccatis habet repugnantiam, cùm sit gratia reconciliationis ab ipsis. Ita Vasq. in 1. 2. disp. 207. cap. 4. ex qua doctrina sequitur, ad hoc, ut quis in Sacramento Pœnitentiæ peccatorum venialium remissionem consequatur, necessarium esse, non modò, ut nullam actualem circa peccata illa complacentiam habeat; sed præterea requiri, ut formalem de iis, vel saltem virtuales contritionem, aut attritionem concipiat: ita ut quamvis unum aut alterum in confessione declaret, si tamen de aliis omnibus generatim verè ex animo doleat, virtute Sacramenti illorum omnium remissionem consequatur: quod ideo hic obiter observamus, ut cuique facilius & certius innotescat, neque necessarium, imò neque
satis.

satis consultum esse omnia, & singula peccata venialia gillatim in confessionibus quotidianis declarare, quod aliqui scrupulosius faciunt; sed uno aut altero graviori replicato, si nullum mortale subfit, de his & reliquis omnibus verum dolorem & emendationis propositum concipere, & sic beneficium absolutionis recipere.

Quares. quomodo peccata venialia extra Sacramentum Pœnitentiæ remittantur. Resp. 1. Iuxta doctrinam Thomæ q. 87. a. 1. ad peccatorum venialium remissionem extra Sacramentum Pœnitentiæ non sufficere habituales displicentiam, quæ in habitu charitatis includitur; aliter nullus iustus peccati venialis reatum haberet: sed requiritur displicentiam de illis formalem, quæ in actu perfectæ contritionis reperitur, aut saltem virtuales contentam in actu dilectionis Dei. quo quis ipsum sic diligit, ut, si peccata venialia quæ commisit menti occurrerent, perfectum de illis dolorem conciperet. Ita Alensis in 4. part. quæst. 1. memb. 3. art. 4. Palud. in q. dist. 16. quæst. 1. art. 2. & plures alii Theologi. Quamvis etiam probabilis videatur sententia Dom. Soti in 4. dist. 15. quæst. 2. art. 1. Suar. disp. 1. sect. 3. & quorundam aliorum Doctorum, qui docent non modo per contritionem formalem & virtuales, sed etiam per attritionem de illis ex motivo supernaturali electam eiusmodi peccata remitti: certè S. Bernard. Serm. in Cœna Dom. de peccatis illis venialibus loquens dicit, *Non esse non esse pro eis nimis esse sollicitos: Deum facile ignoscere, & libenter, si tantummodo nos agnoscamus. In huiusmodi namque quasi inevitabilibus & negligentiam culpabilem esse, & timorem inordinatum.*

Resp. 2. remitti quoque peccata venialia, tum per aliorum Sacramentorum susceptionem, dum modo suscipiantur vere de peccatis illis doleat, tum etiam per usum Sacramentalium, ut docet S. Thomas q. 87. a. 3. Nomine autem Sacramentalium Theologi communiter intelligunt res quasdam vel actiones sacras ab Ecclesia eo fine institutas, ut per illarum usum peccatorum venialium remissio ob-
tineatur.

Variè autem à Theologis Sacramentalia illa solent enumerari: præcipua, & de quibus apud omnes constat sunt quinque, scilicet *Aqua benedicta*, ut habetur cap. *Aquam de consec. dist. 3. Panis benedictus*; c. *Cum omne crimen*, de consec. dist. 2. *Benedictio Episcopalis*; cap. *Dictum est*, dist. 1. quæst. 2. *Oratio deuote ad Deum suscipi in Ecclesia dedicata*; ex ipso ritu dedicationis Ecclesiarum intelligitur. Et qualibet Sacramentalis unctio, ut docet S. Thom. cit. art. 3. id est, unctio illa, quæ fit in quibusdam Sacramentis ex solo Ecclesia instituta.

Remittuntur autem peccata venialia per Sacramentalium illorum usum, non quidem ex opere operato, ut quidam Theologi minùs probabiliter dixerunt, sed tantum ex opere operantis; quatenus per preces Ecclesiæ, quæ in eiusmodi Sacramentalium usu nobis applicantur, actualia quædam gratiæ auxilia impetrantur, quibus excitamur ad actum aliquem formalem aut virtuales contritionis de illis peccatis venialibus concipiendum Ita S. Thom. cit. 2. 3. ad 3. ubi dicit, quod per Sacramentali tollantur peccata venialia virtute charitatis, cuius motus per illa excitatur.

Quod si quæstio intelligatur de peccatis venialibus, cum quibus iustus ex hac vita decedit, dicendum est cum S. Doctore q. 7. de malo art. 11. *Illam remitti post hanc vitam quantum ad culpam, eo modo, quo remittuntur in hac vita; scilicet, per actum charitatis in Deum repugnantem venialibus in vita commissis.*

Neque dicas, nullum esse in altera vita merito locum, nec proinde contritionem tunc peccatorum venialium remissionem posse promereri. Respond. enim, peccata illa non remitti vi contritionis illius quatenus est actus bonus & meritorius; sed quatenus est forma quædam peccato veniali repugnans illudque ex anima expellens.

Sunt etiam alii huius Sacramenti effectus præter duos supra explicatos, quorum præcipui sunt pax, & serenitas conscientiæ cum vehementi Spiritus sancti consolatione, ut declarat Concil. Trident. sess. 14. cap. 3. quibus addere possumus reviviscantiam bonorum operum per peccatum mortale

mortale extingtorum, de qua sectione sequenti agendum est.

SECTIO VI.

Virum per Pœnitentiæ Sacramentum merita bonorum operum reviviscant.

DEDVPLICI bonorum operum genere quaestio proposita intelligi potest; primò de illis, quæ in statu peccati mortalis exercentur, & vocantur mortua; secundo de illis, quæ in statu quidem gratiæ facta sunt, sed statum per peccatum mortale labefactato, vim quoque suam meritum amiserunt: De utrisque igitur quaeritur, an per gratiam in Sacramento Pœnitentiæ acceptam quoad meritum reviviscant: pro cuius resolutione.

Dicendum 1. opera bona facta in statu peccati mortalis nihil unquam homini justificato ad gloriam consequendam profutura esse. Ita S. Thom. q. 89. a. 6. & constat ex illis, quæ in priore huius operis parte tract. 6. à nobis dicta sunt de conditionibus operis vitæ æternæ meritorii, quarum prima & præcipua hæc est, ut fiat ab homine in statu gratiæ sanctificantis; unde S. Aug. tract. 71. in S. Ioan. exp. cans hæc Christi Domini verba *Sine me nihil potest fieri* dicit, opera fidelium à Christo Domino per peccatum mortale excisorum nihil illis ad vitam æternam consequendam prodesse: quod quamvis verum sit, rectè nihilominus monet S. Doctor in responsione ad 3 non esse peccatis inutilia eiusmodi opera bona in statu peccati mortalis facta, ut fufius explicavimus in cit. tract. 6. unde S. Hieron. in cap. 1. Aggæi, *Si quando videris, inquit, inter multa mala opera facere peccatorum quemquam aliqua qua iusta sunt; non est tam iniustus Deus, ut propter multa mala obliviscatur peccatorum bonorum.*

Dicendum 2. bona opera in statu gratiæ sanctificantis facta, & per peccatum mortificata, huius Sacramenti virtute reviviscere; ita ut ius, quod homo sibi ad æternam gloriam